

Beköltözött téle a genya. Befészkelte magát a meleg szobába. Félelmet árasztott. Ülbe vettem a betegségemet, babusgattam, növesztettem. Szoba a méhem, nagy, üres, kirámolt semmi. Hogy nekem nem lehet gyerekem, ezt nem mondja a szemembe senki, csak én tudhatom. A genya egy sunyi titok. Nem lehet kirakni, ha egyszer beköltözik, örökre ott marad, hiába kergetem, kibújok a bőrből, akkor is ott ül a sunyi.

Üres, átlátszó méhem a röntgenképernyőn.

Álmomban azt kívántam, bárcsak egér foga ráгна, kukac, szöcske, bolha, egy gombostűnyi tetű is elég lett volna odabentre, csak szűrje meg a méh falát. Nem szűrta meg, a kiskatonák elkerültek, egy sem ért célba. A petesejtek fonnyadt magként csorogtak bele a tamponba.

Az igazgatóval kudarcot vallottam, a szeretőség kimerített játék, kicsi, aranyos, kopasz fejét hiába húztam magamhoz. Immáron véglegesen beitta magát a koponyám alá egy göb: beleszorult a fájdalom. Ez járt a fejemben, fel-alá. Migréneket okozott, álmatlan éjszakákat, és reggeleket, amikor nem akartam felkelni, még a takarót is képtelen lettem megemelni, olyan gyengének éreztem magamat. Mintha tüvel szűrta meg a karomat. Ezer tüvel. A hosszú évek alatt egyik szeretőm sem tudott teherbe ejteni. Máskor rám tört a mehetnék, újra bíztam benne, hogy sikerülni fog, nekem ne lenne gyerekem, de hát gyereke minden nőnek van, még a madarak is hangosan párzanak, nincs mit szégyellni ezen. A patkánynak is sikerül. Sorban jöttek a jelentkezők, mint a tantárgyak az órarendben: teszi, matek, kémia, fizika. Az önkormányzatnál ketten. Egy hülye karácsonyi évszáró buli után ott maradtam a művelődési házban a portással. Utána úgy fáj a gerincem, hogy többé nem kívántam, nem éri meg, undorodtam saját magamtól, mikor másnap a tükörben megláttam összekarmolt arcomat és karmos nyakamat. Sebesre hajszoltam magamat. Mások gyógynövényeket esznek, vitaminbombákat szednek, ismertem olyat, akit akupunktúráztak, és teherbe esett. Hormonkúrára járnak, csöveket dugnak a hüvelyükbe peteéréskor, én félttem. Inkább össze akartam szedni valahol a gyereket, bekapni a legyet. Ez egyszerűbbnek tűnt, mint egy rendelőben feltett lábbal várni a Messiást.

Megbizonyosodtam, hogy én vagyok a hibás. Miattam nem jön össze. És a bajt még csak tetézte az önvádaskodás. Alábbhagyott a hitem, egészen alábbhagyott, nem mentem többé, nem kívántam, undorodtam. Szárazra égett a combom, senkit sem kívántam, a vágy utolsó csöppje is kifolyt belőlem. Csontváz vagyok, ezt éreztem.

Őcsi elengedett, a házasságunk csigaházára rálépett egy hatalmas, szőrös macska. Félelem költözött a házba, olyan kibírhatatlan csendek, amiktől jobbnak láttuk megszabadulni.

Három éve próbálkoztunk hiába, és a házasságunk előtti éveket nem is számolom, amikor ő is kezdte kapiskálni, hogy belőlünk bizony semmi sem fog összegyurmázódni. Azt hittem, kipurcanok. Meg fogok örülni. Bekattanok, és akkor nincs végállomás. Csak köd és sár. Iszap, méreg, még senki sem mászott ki onnan sértetlenül. Bögőmasina lettem, aki üveges tekintettel fekszik az ágyban, ha nincs munkanap, meg sem mozdul. A hétfői órakezdés mentett meg. Az iskola húzott ki a legnagyobb bajból: a sötét, hideg hálószobából. Pénteken, utolsó órán újra éreztem a fájásokat. Hogy fogom kibírni a hétvégét? Volt olyan december, hogy csukott szemmel feküdtem végig két napot. Kiszáradtam, teljesen elfogyott a víz a testemből a szomjúságtól. Amire vágytam, nem érkezett meg, és erre úgy reagált a szervezetem, hogy nem kért vizet. Hó végén halpikkelyes, hámlós bőrrel vártam a pattanásokat az arcomon. Mindig pontosan megjött a vérzésem, sosem késett, mintha így reagáltak volna a hormonok a vágytalanságra.

Megpróbáltak rendes háztartást vezetni.

Majd elfelejtettem, volt egy komoly próbálkozásom. Egy időben szedtem gyógyszert, amiben patkányvizet volt. Serkentette a petefészkét. Hiába. Mikor elfogyott a vér, újra megugrott a hormonszintem, villámcsapások jöttek. Teljes hittel haladtam az úton, biztos voltam benne, hogy nekem akkor most tuti sikerülni fog. Addig futottam, amíg meg nem jött újra a vérzés. Nem múlt el, minden hónapban eresztette a puncim. Meddőség-spirál: kanyargós, hosszú út, önmagába ér. Ördöglakat. Felhúzott és visszahullottam. Leszálltam a vécéről nagy nehezen, lefeküdtem a padló csempéjére, és sírtam.

Őcsi elfáradt. Sokszor láttam arcán a tanácstalanságot, megsimogat, de nem érti, mi van, hogy neki idegen vagyok, a testem, a kezem, a meddőség kifürkészhetetlen okai, a rendelő, a látogatás az orvosnál, a gyógyszerek, a csövek és a kémcsövek, a kacsa és a vezetékes inszemináció. Őcsi lefagyott, tehetetlenül állt. Képtelen volt hozzám nyúlni. Megsimogatott, és többnyire elaludt mellettem. Befúrta az arcát a párnába. Reggel lágy, halk pusztit nyomott az arcomra, néha megfogta a hideg kezemet az éjszaka közepén, ha pont egyszerre felriadtunk. Drágám, ugye jól vagy? És megérintette a vállam. Egy ágyban feküdtünk, mégis külön aludtunk. Külön matracon, külön szobában, külön házban és végül egy-egy messze-messze keringő, szürke kráteres bolygón. Idegenek a házasság csigaházában, akik külön takaróznak. Olyan messze éltünk egymástól, hogy fogalmunk sem volt, lélegzik-e a másik. Álunkban sem találkoztunk. Háttal aludtunk el, és az ágy legszélén ébredtünk. Kilométeres távolságokat szántottunk fel álmainkban egyedül, magányosan, egyre távolabb és távolabb kerültünk az éjszaka világegyetemében. Űrnek hívják, ami köztünk volt.

Hetekkel később Őcsi a kutyával egy másik ágyba költözött. Menj nyugodtan, bökte oda, semmi gond, belefér. Próbáld ki! Hátha valaki mással összejön.

Aljas szerződést kötöttünk. Megcsalhattam, megengedte. Őcsi jót akart, és közben rosszat tett velem. Ez volt a legfurcsább tanácsa, hiszen a másokkal való szeretkezés örökre elvesztette a testemen hatalmát. Dugógép lettem. Dugás után gyertyába álltam. Hadd peregjen le a sperma. Vártam, hogy célba érjen. Pergett, de semmi nem lett belőle, senki spermája nem ért el hozzám. Nem érdekelt, ki feküdt mellettem. Ki feküdt rajtam, kire ereszkedtem.

Orvoshoz fordultunk. Elkezdett kezelni, kijártam hozzá Kerepestarcására. Gyógyszerrel kezdtük. Fogamzástáplálóval, három hónapig, aztán hirtelen le kellett állni vele, hogy beinduljanak a petefészek. Nem sikerült. Utána másik gyógyszert szedtem, végigcsináltam több clostilbegytes kúrát. Őt napon át szedtem a tablettákat a vérzés után, mikor aztán a gyógyszer hatására ömleni kezdett belőlem a vér. Nem sikerült. Megint nem, aztán újra kudarcok, sorozatban. Gyulladt méhem örült fájdalomlöketeket adott. Ekkor, ahelyett, hogy pihentetett volna, engedte volna, hogy megbékéljek a sorssal, vagy egy keveset vigasztalt volna, ideje mással próbálkoznunk, mondta okoskodva az orvos. Bizalmat, reményt hazudott. Újabb gyógyszert, köröket, méh- és petefészek-injekciókat.

Rendszerint HÉV-vel mentem Tarcsára, peteérési időszakban minden nap megszűrta. Egyszer elájultam a megállóban, hárman szedtek össze. Összehánytam magam. Átázott a ruhám. Lucsokban feküdtem a hévmegálló peronján. Bevíttek hordágyon a kórházba. Bent feküdtem néhány napig, félték, a petefészek kidurrannak. Leálltunk, majd folytattuk a kúrát. Szőrösödött a karom, fáj

a méhem, azt hittem, szétduzzanok peteéréskor, tisztára bevizesedett a hasam, nem sikerült. Néhány hónap szünet után végül eljutottunk egy intézetbe, ahol csak meddőségi kezeléseket végeznek, Budára jártunk az Istenhegyi útra. Öcsi petricsészébe adta, engem leszívtak. Összeeresztették a sejtüket, de azok nem zavartatták magukat, nagy íben elkerülték egymást.

Vérzett, vérzett a puncim. Minden hónap kinszenvedés. Szarok a szeplőlétlen fogantatásra, amikor nincs is olyan. Elegem lett a jászol hazugságából. Hogy angyalok csinálják, meg orvosok. Hogy másképp is lehet, mint szeretkezéssel. Isten hiányzott, imádkoztam, és nem segített.

A kórházban a szentléleknek hűlt helyét találok, üres a párnám, egy üres test vagyok a hálóingemben. Sejtjeim fekete kis piszokká váltak a kezelés alatt. Aszott öregasszony lett belőlem, holott fiatal vagyok, nemrég születtem, és innen már csak büntetés az élet. Izzadt karomhoz tapad műszálas hálóingem, hiába húzgálom, nem tudom levedleni. Rossz bőrt kaptam, rossz programot oltottak belém, nem működöm elég jól. Milyen rémisztő már csak a gondolat is, hogy holnap ugyanitt ugyanerre kelek fel. Ez a mélység háza. Erről már olvastam valahol. Hirtelen eszembe jut néhány sora a versnek. Pedig akkor még csak jó dolgok történtek. Hogy éreztem, baj lesz.

A mélységet ismerem. Tapintom a gyökereimmel. Mások félnek tőle, én nem. Engem visszahúz. Hallod bennem a tengert? Az elégedetlen morajt? A semmi hangjának múlt örületét? Megszenvedtem a naplementék aljasságát. Gyökérig perzseltek. Vörös rostjaim kiégett, fölmeredt drótok. Széthulló darabjaimból nő az erdő. Sűvít az erőszak, a szemlélődést nem állja: üvöltök. Nem könyörül a hold sem: vonszol magával, meddő és kegyetlen. Bánt a holdsugár. Vagy én akaszkodtam beléje.

Nézze, nem vagyok Isten. Nincs semmi baja, nem találtuk meg az okát. Nem tudom, miért nem megy. Nem tudom, miért nem sikerül. Ne kérdezze újra, kérem, a mindenhatóhoz menjen. Van, akinek azonnal sikerül. És olyan is, akit tízszer kezelünk, és akkorra tapad meg. Magának nincs szerencséje. Legyen türelmes, meglátja, egyszer összejön.

Az orvos fáradtan írja a receptemet, kifogy a golyóstolla. Ezt jelnek vélem, Szűz Mária így üzen.

Abbahagyjuk. Megbeszéltük Öcsivel, hogy pihenőt tartunk. Bankba jártam kölcsönökért. Majd feliratkoztunk örökbe fogadó párnak. Kapaszkodtunk az ígéretkebe. Vagy csak én kapaszkodtam, fogalmam sincs. Szinte észre sem vettem, hogy Öcsi nincs már ott, hogy ő már nem akarja, hogy lemondott róla, neki így is jó. Vakon követtem a saját szenvedélyemet, és közben elkoptak mellőlem a társak. Vártuk a gólyahírt, teltek a hetek, én nagyon bíztam benne. Engem ez a bizalom mentett meg. Ugyanaz a bizalom, ami Öcsit pedig megölte. Ő már nem akart erről beszélni, erre gondolni, emiatt tenni dolgokat, építkezni, kisöpörni, elutazni, rendet rakni, orvoshoz menni, intézetbe járni. Kuncsorogni. Nem akart meddő pár lenni, irtózott még a szótól is. Nemhogy a tettektől.

Egészen váratlanul történt: egyszer megszólalt a telefon. Jól emlékszem, vasárnap, egy esős, késő nyári délután. Máskor ilyenkor kifehéredik a fű a szárazságtól. Barna rozsdá marja a vadszőlő fonnyadt leveleit. Ám csak verte az eső a gesztenyefát, lepotyogtak az első termések, kopogott a tetőpalán. Épp az atlétika ment a tévében, százméteres síkfutás. Linford Christie jött be győztesnek, sípolt a tévénk. Ahogy beléptem a szobába, elment az adás, vihar tört ki, villámlott. Egy fekete angol Barcelonában tíz másodperc alatt futott. Jöhetnek érte, meg kéne nézni, aláírni, hogy kéri. Egy kedves női hang volt a vonalban, a Madarász kórházba, a Váci útnál tessék megállni. Holnap, mi is van, ha hétfő, akkor szépen felkészülnek, megveszik a babakelengyét, kedden szerintem kiengedik. Egészséges, három kiló negyvennel született, kisfiú, Gázsika.

Bementem a szobába. Ott ült a fotelban, de már ugrásra készen. Lelkesen szurkolt, tapsolt örömeiben. Pont megjött az adás, mikor célba értek a futók. Olyan boldognak látszott. Vert a szíve, kalapált a kezével. Hallod, Öcsi? Mit? Kapunk egy babát! Most hívtak a kórházból. Mit? A gyermekvédelmi szolgálattól. Micsoda, minek az? Indulj, ne kérdezz már! Be kéne menni, megnézni. Kedden elhozhatjuk. Világcsúcsot futott, azt mindenit, de nagy csúcs! Gyönyörű! Figyelj már ide! Tényleg egy csecsemőt akarsz idehozni? Egy csecsszópót? Akinek se anyja, se apja? Te lemondanál róla? Milyen gyerek az, aki senkinek nem kell? Se pólya, se bölcső, ide nem való gyerek. Tejed sincs. Meg fog halni. Mi örökbefogadók vagyunk, Öcsi! Hogyhogya nem akarsz? Erre vártunk, hónapok óta. Én már nem vártam. El kell döntenünk, várják, hogy visszaszóljak, negyedóránk van. Megyünk? Hát nem érted! De értem. Nem akarom. Ha cigány, nem akarom, nem akarok cigánygyereket az égből.

Nem figyeltem rá, csak mondtam tovább, mert nem is volt időm felfogni a makacsságát. Pirospozsgás arccal, lihegve gyözködtem Öcsit. Induljunk már, legalább nézzük meg. Tudtam, milyen hatással van egy ártatlan gyerekarca. Egy apátlan, anyátlan csecsemőhang. Öcsi állt, mereven bámult maga elé. Nem mozdult. Én nem szeretném, ne haragudj. Én nem szeretnék gyereket.

A következő percben pedig összezuhantam. Olyan komolyan mondta, hogy tudtam, hajthatatlan, hogy nem most döntötte el.

Abban bíztam, úgyszemint kapunk, és megérted te is. Elfogadod a helyzetet, nekem jó így is, veled is, nekem megvan mindenem, nem hiányzik más. Én nem akarok semmit.

Sírtam. Egy tenger fenekén, sziklák között, medúzák mellett kavargtam, marta a szememet a sós víz. Álomba sírtam magamat.

Arra a rossz érzésre ébredtem, hogy Öcsi átvért. Többé nem bízom benne. Később egy leveléből tudtam meg, hogy neki semmilyen gyerek nem kellett volna tőlem. Neki akkor már volt gyereke. Volt gyereke, és egy szeretője is volt hozzá.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Kiss Noémi

Látó Szépirodalmi Folyóirat